



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50, Cuba, y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

L' ÚLTIMA CASTELARADA



San Sebastián se troban actualment las institucions y á San Sebastián se troba també D. Emilio Castelar.

En altres temps mes venturosos per la democracia espanyola s' hauria pogut creure que 'l qu' era gran tribuno de la causa republicana las seguia com segueix lo cassador á la perdin que ha de derribar de un tiro; s' hi acostava com l'

atleta s' acosta al rival ab qui ansia abrahonarse... Pero avuy ja no succeheix aixis; avuy l' autor de *La fórmula del progreso*, l' home qu' estava cansat de repetir qu' era preferible una mala República á la millor de las monarquias, se n' vá darrera de las institucions monárquicas com un vulgar adorador del sol que mes escalfa, y ab tota la forsa dels seus brassos agita l' incenser en honor dels ídols que avants aburia y avuy adora.

Apenas arribat á la ciutat cantábrica, li falta temps pera entregar al director de *La Voz de Guipúzcoa* unas quartillas ab honors de revista política, verdadera toya de flors de drap rebregat y descolorit, sense 'l perfum de la sinceritat, ni 'l matís de la convicció. Rendeix aquest exquisit regalo als péns del trono de la regent, y 's queda esperant l' efecte que ha de produhir com avants esperava 'l que produhian los seus arrebatats discursos, entre las masses republicanas.

L' article de D. Emilio es l' obra abominable de un sofista que 's proposa dedicar l' últim periodo de la seva existencia, á desmentir tot lo que havia dit y escrit en la primera meytat de la mateixa.

Los monárquichs d' ocasió; los que viuhen y prosperan explotant las desditxas del país, esclatan de alegría ab el paladar de los conceptes del apóstata, que sense disputarlos lo poder qu' ells disfrutaban, ni la succulenta tallada que devoran, se complau en ferlos lo caldo gras.

Pero 'l país decent, los homes de conviccions arre-ladas, los que conservan com á son millor patrimoni moral l' honor de la conseqüencia y de la vergonya política, separen de las ocu-bracions del ex-tribuno 'ls ulls ab horror, lo ventre ab ístich.

May s' havia mostrat mes explicit que ara en sas adoracions dinásticas. En altre temps ab l' excusa de contribuir al restabliment de la democracia s' entenia ab en Sagasta, contra d' en Cánovas; pero avuy en la seva romana com en la del diable hi entran tots, lo mateix los fusionistas que 'ls conservadors. Tots son bons, inmillorables... tots ho fan mo't bé.

Avants aspirava á las lleys democráticas pera utilitzarlos, segons deya com un' arma contra la monarquia; avuy se contenta ab la sofisticació asquerosa y permanent de aqueixas lleys, y proclama al present estat de cosas com l' única solució definitiva del pro-

blema polítich espanyol. Segons ell, la monarquia de la regencia es la pau, mientras la República seria 'l desordre y 'l desgabell.

Ell vá combatre la restauració monárquica per lo que tenia de imposició dat lo seu origen; pero no pot combatre de igual manera la regencia, ans al contrari se proposa apoyarla tot lo que pugua, per considerarla basada en la ley, útil á la patria y afiansadora de la verdadera democracia. Que la regencia es filla legitima y successora de la restauració ni ho veu ni ho vol veure.

Ara segons ell, ja no 's resolen las crisis ministerials per la voluntat omnimoda ni per las preferencias del monarca, en favor de determinats grupos: avuy tots los cambis de situació s' efectúan per motius justos y lògichs... (Fins l' última cayguda de n' Sagasta baix la pressió de un grupo de subalternos, vá obedir á un motiu lògich y just.)

Finalment, D. Emilio admira y venera á las institucions, á conseqüencia d' estar avuy representadas per la menor canitat de rey possible. Ab una mica mes dirá D. Emilio que tant mes li agrada una cosa quant menos n' hi ha, y que als pots petits se troba la bona confitura.

Aquest criteri cortesa que no li permet fixarse en las monstruosas falsificacions electorals, ab tot y que 'ls que las cometen demostren no tenir la mes mínima confiansa del país; que no li deixa apreciar las iniquitats del caciquisme; la existencia de mil negocis de mal género; los despilfarros sense límits y l' agotament de la Hisenda, la ruina de la riqueza, l' enervament del esperit públich; aquest criteri tan optimista en pro dels monárquichs de totes midas y colors, pel mer fet de ser monárquichs, exposat tan desembossadament es lo últim que li faltava pera coronar la seva apostasia.

Quan dos anys enrera llicenciava al núcleo dels seus amichs polítichs mal avinguts á embarcarse á bordo de la monarquia, deya qu' ell se quedava en terra, republicà com sempre, pero ab l' idea de viure completament allunyat de la política.

Pero avuy demostra que no posseheix ni tan sola la virtut privada de la circunspecció.

En lloch de dedicarse tranquilament á escriure la *Historia d' Espanya*, cumplint sos anunciats propósitos, emplea 'ls últims restos de la seva inteligencia en cantar las glorias de la monarquia restaurada y en atalagar als partits y als homes que á expensas y en dany del país l' explotan.

Ab polvos de mirall plateja afanyós la moneda falsa de la democracia monárquica, ab l' idea de veure si 'l país, venint de las sévas mans, la pren per bona.

La moneda aqueixa no pot passar: se li veu lo llautó d' un' hora lluny.

Per aixó 'l desventurat apóstata que tan lluhit paper se presta á desempenyar al terme dels seus dias, per poch que recordi sos temps passats, s' haurá d' entristir comparant la facilitat ab que avants arrastrava al poble espanyol y la fredor y l' aialament en que avuy se veu forsat á consumir-se.

Com á tribuno del poble creá milers y milers de republicans, que ho serán sempre mientras visquin. Com á cortesa de la monarquia no engendrará un sol monárquich.

La monarquia al dispo-sar d' ell no ha de lograr cap augment. Contentis sols ab la varagloria del encens que li prodiga; pero no olvidi que qui maneja l' incenser, políticament, es un eunuch.

P. K.



las esposas y fills dels reservistas enviats á Cuba, lo govern ha acordat concedirlos una pensió de 50 céntims diaris.

Ab cinch pessas de deu céntims ja pot marxar un pare de familia á ferse rompre 'l cap, convenut de que á la familia que deixi no té de faltarli res.

Un sou per l' istil es el que s' hauria de abonar als ministres que 'ns desgovernan, y menos encare 'l mereixen ells que 'ls pobres soldats, ja que mientras los ministres no corren mes perill que 'l de las indigestions, los intelissos soldats se n' van á Cuba á exposar la pell.

Figürinse que tal serán los frares portugueses, quan los individuos del clero secular (vulgo *ensotanats*) han acordat celebrar una reunió á Lisboa al objecte de manifestar públicament que 'l clero no té res que veure ab las corporacions religiosas.

Ja seria hora de que 'ls ensotanats espanyols prenguessin una resolució semblant.

Los frares creixen y aumentan com los insectes danyinos, y si 'l clero no s' espavila, 'ls dels convents l' espavilarán.

Ab l' excusa de transportar tropas á Cuba, la Transatlántica ha comprat dos nous vapors y 'ls ha introduhit á Espanya sense pagar drets.

Es de advertir, y aixó tothom ho sab de sobras, que 'l transport de soldats no l' efectua de franch ni molt menos. Bons comptes presenta y ben bé que 'ls hi pagan.

Si la insurrecció de Cuba fos cosa de teatro, podria anunciarse en aquesta forma:

LA GUERRA DE CUBA

Gran tragedia en varios actos, puesta en escena á beneficio de

La Transatlántica

Una hassanya mistica. Un capellá de la Puebla de

Lo próxim dissapte gran número extraordinari de

LA CAMPANA DE GRACIA

8 planas de ilustració y text

Text de actualitat, dibuixos de M. Moliné, A. Mestres, J. Lluís Pellicer y R. Miró

Preu 10 cénts.

Caramfina, sense encomenarse a Déu ni al diable, va clavar un tiro de pistola a un feligrés desprevingut, deixantlo mort instantàneament.

Consumat l'homicidi, l'ensotanat va continuar son passeig tranquilament.

Se diu que l'reverend estava boig; pero ¡quí sab si era un industrial místich afamat!...

¡Van tan escassos en alguns poblets los enterros y 'ls funerals!...

Lo colaborador del Diluvi a qui contestavan en lo número passat, torna altre cop a la carga; pero en una forma tan comediada, que fins arriba a dir que LA CAMPANA li es simpática.

En lo que s'equivoca de plé a plé es en atribuirnos lo caràcter de metjes. ¡Metjes nosaltres? Ni si quiera curanderos. Fem lo que podem pera consolar y distreure al pacient; pero no 'ns sentim ab forsas per anar més enllà.

Y ara, prou ¿eh?

Lo número vinent de LA CAMPANA DE GRACIA serà extraordinari; d'aquells en que 'ls dibuixants Moliné, Apeles Mestres, Miró y Pellicer y 'ls escriptors sembla que fan posta a qui serà mes xispejant en assumptos variats y d'interès.

Llegéixintlo y ja veurán com tenim rahó.

A ne 'ls mestres d'estudi (hey, d'Espanya), se 'ls hi deuen vuit milions y mitj de pessetas.

D. Emilio: aixó es un altre detall.

En los límites de las fronteras de Castelló y Teruel, los carrabineros han arrencat unas 83,000 plantas de tabaco.

Aixó de no deixar produhir a la terra 'ls seus fruits naturals, me sembla qu' es aná contra la ley de Deu. ¡Oh! y per qué. Per sosteni un privilegi que de tant malament com s'explota, vá contra la salut dels homes.

En Málaga una noya de 16 anys, molt coneguda en aquella població, ha fugit ab lo seu novi, segons se creu.

En temps de tanta calor, no es extrany que 's vagi a buscar la fresca.

A Barnsley (Inglaterra) va presentarse un elector a caball en un colegi electoral y depositá 'l vot en la urna.

Los periódichs espanyols ho contan com una cosa estranya.

A Inglaterra encare 'ls deu estrenyar mes, que a Espanya vagin a votá 'ls morts.

Sembla que ha desaparegut la excitació que reynava aquests dias entre 'ls reservistas cridats últimament.

Tractantse d'una materia tan delicada, no 'ns cansarem de recomenar als interessats molta prudencia y molta vista.

Si algú 'ls aconsella, que mirin qui es; si algú 'ls entabana que indaguin qui l'envia.

Hi ha tanta gent aficionada a tirar la pedra y amagar la mà, posant en práctica aquell adagi que diu: —A riu revolt ganancia de pescadors!

Los alemanys volen commemorar sobre 'ls camps de batalla d'Alsacia y Lorena l'aniversari de la guerra de 1870. Lo 18 d'aquest mes, aniversari de l'acció d'armas de Saint Privat, serà dels mes celebrats.

Los corresponsals dels periódichs francesos habian anat a la frontera per doná compte de lo que 's fassi, pero 'ls alemanys sense mes ni mes los han expulsat del territori.

Un quart de sigle fa que s'apoderaren los prusians d'aquells territoris y encare la por los hi fa té aquestas etzegalladas!

Tornin tho d'una vegada a ne 'ls francesos y viuran mes tranquils, sino morirán de consumció d'esperit.

A Shanghai 'ls xinos han mort a molts cristians. Com qu'entre 'ls assassinats hi ha algun nort-americá, lo govern dels Estats Units enviará barcos de guerra a aquell país.

Que 's pensan que a tothom se pot matá com a xinos? Quins exemples dona l'Imperi Celeste! A veure si 'ls terrestres li posarán las peras a quarto.

Diu un diari de Málaga, qu' al hotel principal d'aquella ciutat hi arribá un 'estranger molt aficionat al marisch, y preguntá al mossó:

—¿No hi ha cranchs en aquesta capital?

Lo camarer, qu' estava enterat del increment que allí pren lo tradicionalisme, contestá ab molta sorna:

—Sí senyó, abundan molt los cranchs; lo que no sé es que siguin comestibles.

ESPURNAS

En Moret ara 's dedica a inspeccionar seriament los nostres barcos, per veure si podem contarhi ó qué. M' está bé que 'ls inspeccioni; pero pel que pogués ser, ¿no fora prudent que luego l'inspeccionessin a n' ell?

Don Emilio altra vegada ens torna a recomenar que apoyém la monarquia y 'ns riguem del que dirán. Lo patró Aranya hasta 'ns posa la llanxa davant del nas... ¡Llástima que avuy en dia ja ningú 's deixa embarcar!

Diu que don Antón s'extranya de que en los viatges que ha fet ja no hi ha ningú que 'l xiuli com feyan en altres temps. No 'l xiulan, no perque sentin cap simpatia per ell, sino... perque faltan quartos per gastarlos en xiclets.

Que lo de 'n Mora s'adoba, que lo de 'n Mora está mal, que lo de 'n Mora 's trampeja, que s'ha tornat a espatllar... Ab tant Mora, Mora y Mora per darrera y per davant, crech que acabarem al últim per tornarnos tots morats.

Si 'ns avenim ab certs tractes, Inglaterra 'ns ha promés concedirnos allá a América lo poderós concurs seu. No, per favor, que no ho fassi! No 'ns fa falta no ho volém... ¡Deu nos en guard ara y sempre del apoyo d' un inglés!

Ara hem enviat una esquadra al imperi del Maroch, per arrencar d'aquells tipos varias indemnizacions. Hi ha fundadas esperansas de que dins d'un mes ó dos vindrán altre cop los barcos portant molts expressions.

Ab motiu de lo de Cuba, lo clero ha determinat ajudá a las nostras tropas ab prechs, oracions y salms. Lo refor es de primera, pero 'l general d'allá com si no hi confies gayre, ha demanat més soldats.

C. GUMÁ.

Obra nova... JA HA SURTIT!... Obra nova... ¿CÓM SE PESCA UN MARIT? HUMORADA EN VERS, PER C. GUMÁ. ILUSTRADA AB DIBUIXOS DE M. Moliné. Preu DOS RAIS. Se ven a can Lopez, en los kioscos y per tot arreu.

LO PARAYGUAS



Una vegada era un senyor que tenia un parayguas... lo qual en realitat no es cap cosa extraordinaria, perque en un temps en que fins n'hi ha de sis rals, un parayguas lo pot tenir qualsevol pipioli. Pero 'l parayguas de don Matias... m'havia olvidat de dir que l'heróe del quento 's deya don Matias—no era un trasto vulgar. Plegat continuament y subjectat ab dos vols de cintas; adornat ab un punyo casi monumental y rematat per una virolla una mica més gastada que 'l punyo, per la poderosa rahó de que 'l punyo no toca a terra y la virolla sí, lo famós parayguas havia acabat per convertirse en la pesadilla dels amichs del seu propietari.

Y si ell no se 'n recordava, menos podían recordársen los seus amichs. Devegadas havian volgut calcularho per deducció, y may havian lograt tréuren l'aygua clara. L'un assegurava que feya deu anys que 'l parayguas era de don Matias. L'altre trobava que segons los seus comptes n'havia de fer quinze. L'altre partia la diferencia y ho posava a dotze y mitj. Pero d'aquesta discussió no 'n surtia la llum: l'únic que cada dia s'acreditava més era la celebritat del misteriós parayguas. Lo seu principal atractiu consistia en que may ningú l'havia vist obert. La idea solzament d'exténdrel posava a don Matias de mal humor. ¿Amenassava pluja? Lo parayguas anava pel carrer d'un cantó al altre, cuidadosament cargolat, com desafiant la tempestat que s'aproximava. Pero ¿queyan las primeras gotas? Don Matias se plantava 'l parayguas sota l'aixella, y cap a casa desseguida. —¿Per qué no ha vingut aquesta tarde al café?—li preguntavan devegadas al vespre 'ls seus companys. —Perque plovia. —Pero ¿no té parayguas? —¡Oh!... Y don Matias tancava 'ls ulls d'una manera sibilitica. —¡Y ara!—li deyan altres cops:—¿per qué s'aixeca? ¿Ahont va tan depressa? —A casa: sembla que 's posa a ploure. —¿Y donchs, lo parayguas? —¡Ah!... No se 'l podia treure d'aquí. Tant va arribar la cosa a intrigar als seus companys; tan viu fou al últim l'esperó de la curiositat, que un d'ells, un dia, no poguentse aguantar mes, aprofitant un descuyt de don Matias, agafa 'l parayguas y l'obra d'una revolada. ¡Era foradat, completament foradat; una ruina del tot inserrible! —¿Veuen?—exclamá 'l pobre senyor, una mica refet del disgust que l'atreuiment dels seus amichs li havia causat:—¿veuen per qué no volia obrirlo ni podia ferlo servir? Perque es un parayguas inútil. Y no obstant—continuá:—de la manera que jo ho portava, m'hauria durat tota la vida. L'haverlo exposat vostés a la vergonya pública li ha fet perdre la reputació. Don Matias no tingué altre remey que compararse un parayguas senser... y aquí s'ha acabat lo quento.

Senyor ministre de Marina: ¿Sab aquest quento a qui 'l dedico? A vosté. Reflexioni una mica, y digui: ¿No li sembla que 'ls nostres barcos de guerra son lo parayguas foradat de don Matias? Mentres no 's desplegan, es dir, mentres no surten del port, fan lo paper y semblan barcos de debó; pero en cayent quatre gotas, ó lo qu' es igual, en havent de llensarse a la mar, ja tenim los barcos declarantse 'ells mateixos inútils, foradats, incapassos de navegar deu minuts. Parli ab franquesa: ¿no troba que la nació mereix altra cosa mes que un parayguas foradat sobre tot ara que plou de tan mala manera? FANTÁSTICH

OS pares de familia haurian de pendre una resolució enérgica contra 'l Marqués de las Cinquillas, considerantlo cómplice y encubridor de ciertas immoralitats. Ja ho veuen: fins lo serfich Marqués se fa acreedor quan menos a un serio rapapolvo dels seus companys de confraria. O sino fassin un viatjet desde Irún a Beasain, y veurán que a pesar del gran número de túnels que s'atravessan, alguns d'ells bastant llarchs, los wagons del tren van sense llum. Personas de sexo diferent viatjan juntas, y quan ab motiu de la fosca no 's pot veure res al digui Sr. Marqués voldrá vosté ferse responsable dels escándols y pecats que 's poden cometre dintre de aquells túnels? Pero 'l país decent, ¿no s'ha de preocupar de evitar que se fassin los que se fan en los túnels? Ja sé jo qu'estalviat 'l oli destinat a la il·luminació dels wagons, la companyia del Nort y en nom d'ella 'l Sr. Marqués, se proposan reunir fondos per distribuir alguna cosa als accionistas, que ja fa molt temps que no cobran un centim. Pero encare que del estalvi de unas quantas gotas d'oli depengués la salvació de la companyia ¿no li sembla Sr. Marqués, que primer que la salvació de aquesta es la salvació de l'animeta?

Tornava un capellá de Lourdes, y li digné la matorjona: ¿Ja m'porta aquella medalla de plata que m'vá prometre al marxar? —Ay Tuyetas... ho sento molt; pero me 'n hi desconfidat. La Tuyetas adoptant un aire digne:

La Tuyetas adoptant un aire digne:

La Tuyetas adoptant un aire digne:

—Ja veurà, Mossen Saldoni: qui no siga bo per capella, que no enganyi à la majordona.

La circulació fiduciaria representada pels bitllets del Banc d' Espanya se aproxima à 1,000 milions de pessetas.

Ningú apenas se'n adona; pero la moneda faig y'l paper se queda.

Algún dia podrém ferlo servir quan no de altra cosa, de mocador per aixugarnos las llágrimas.

Y llavors veurà tothom que'l bitllets de banc s' haurán tornat papers mullats.

En un mateix dia van arribar al Ferrol lo Sr. Moret y'l canoner Destructor.

Pero hi ha que confessar que l' ex-ministre vá cridar mes l' atenció que'l barco, sens dupte perque com à destructor en Moret se pinta sol.

A Mesina (Italia) van revolucionarse las educandas de un colégi de monjas, à causa del mal tracte que rebian.

S' armà una saragata colossal: paellas, cacerolas, tinters tot vá anà en l' ayre. Hi hagué entre las monjas gran cullita de xiribechs y nyanyos. Y aixó que las nenas dejunavan per forsa, y no era creible que poguessen desplegar tanta energia.

¡Magnífich assumpto pera escriure una sarsuela xica que podria titularse: El rosari de l' aurora!

En Nocedal à Azpeitia:

«Los carlistas están furiosos con nosotros: no somos nadie para ellos; pero id y decidles: «Vamos à volver con vosotros», y vereis si os abren los brazos.»

Resposta del Correo español, diari carcunda de Madrid:

«Los brazos y la boca, para decirles: ¡Melones míos!» Y una mica mes avall:

«Para D. Ramón no se abrian los brazos: se levantarían como una sola todas las botas del partido.»

¡Ab quina admirable unció expressan aquestas paraulas la caritat cristiana... y al enemich contra una cantonada, tan propia dels partits catòlichs!...

D. Emilio ha dit en lo seu article de La Voz de Guipúzcoa que la regencia ha sigut per Espanya una solució providencial.

Es veritat. Providencial per l' istil de lo que deyan alguns sants que vivian sense treballar, y à pesar de tot menjavan com uns reys.

—¿Qui 'ns envia totes aquestas cosas?—els preguntavan.

Y ells responian:—¿Qui volen que siga?... La Providencia.

Per creure en la Providencia no hi ha com tenir lo rebost ben provehit.

Se parla de nombrar al general Lopez Dominguez gobernador superior de Cuba.

De aquesta manera, mentres l' héroe de Sagunto faria la guerra, l' héroe de Alcolea podria fer la pau.

Com tants y tants emplets que van à Cuba ab un pam de boca oberta.

A Brusselas hi ha hagut una grandiosa manifestació contra la ley escolar, qu' entrega al clero l' ensenyansa. En la manifestació hi havia mes de cent mil personas.

Una de las banderas, portava aquesta inscripció: «Lo capella à l' iglesia; l' professor à l' escola.»

En Bèlgica donchs, s' entrega l' ensenyansa al clero; en Espanya aixó no passa. Aquí l' clero se la pren.

Lo Papa, ha regalat à D. Alfonso XIII, com à record de la primera confessió, una creu d' or ab quinze brillants y una cadena d' or, tot tancat en una elegante caixa de palo santo.

Com que'l Papa es tan pobre, de tot lo que dongui s' ha de di Deu n' hi dó.

Lo Sr. Castelar diu que la qüestió Mora no es mes que un detall administratiu.

¡Un detall de 30 milions!

Si D. Emilio signés un venedor, no sé com s' ho faria per vendre al engrós, si entent per detalls aquestas partidas.

En Nocedal en Azpeitia, diu en un discurs:

—¿Ahont aném? Y ell mateix se contesta: Aném à defensar la bandera de Cristo.

Aixís, los nocedalistas són alfonsins, perque'l Papa, que en la terra es lo representant de Cristo, aixís com recomana als catòlichs francesos que siguin republicans, als belgas que siguin monàrquichs y als suïssos que siguin federals, també recomana als catòlichs espanyols que siguin alfonsins.

De manera que ó'ls nocedalistas son monàrquichs de D. Alfonso, ó son rebeldes à la recomanació del qu' es lo cap visible de l' Iglesia catòlica y que per lo tant representa à Cristo.

A menos que 'ls nocedalistas vulgan fomentar un cisme en l' Iglesia, que de més verdas se'n maduran.

D. Emilio Castelar en la Revista política de París, ha publicat un article en lo que fa grans elogis de la Reina Regent, y diu que pot contá ab la seva veneració y respecte, ja que no per la seva historia, ab los seus serveys.

Aixó ja ho sabiam. ¡Per la seva historia!... També habian contat ab ell los federals y després los republicans històrichs.

Ara, que hi conti qui vulgui, que ja's descontarà.



—¿De que fás? —De sombrerera.

—Bé, noya, pero entenemos: ¿es que tu fas los barrets ó es que guardas los sombreros?

A la Rosa ha desairat lo xicot del calsinayre: —Per xó ella s' ha mudat à n' el carrer de Bonayre.

FABRICANT DE CALENDARS.

Per no pagar en Bernat un cert deute que tenia, va buscar un advocat per veure si així'n sortia, y per últim resultat lo deute no vá pagá; pero, l' doble li costá lo gasto del advocat.

DOLORS MONT.

—Tinch à Paris—deya en Pany—un parent que no'l puch veure: Y un va dir:—Prou, ja's pot creure que no pot, si'l té tant lluny!

MAYET.



CUENTOS

En una reunió política que se celebra en un teatro, un president de comité que te'l prurit d' enrahonar molt, à pesar de ferse pesat é insoportable, al observar l' indiferencia y l' hostilitat del auditori, exclama:

—Ja sé que mas paraulas en aquests moments no son apreciadas; pero jo 'us asseguro sense vanagloria que no tardaràn à produhir sos naturals fruyts.

Un desvergonyit, desde la galeria, exclama: —Aquí'n tens un de fruit! Y li estrella un tomátech al bell mitj del nas.

Un avaro que además de l' avaricia te la mania del suicidi, un dia vá penjar-se, valentse de una corda molt curia.

Quan la justicia compareix à ferse càrrech del càdaver, l' escribà que'l coneixia molt, diu: —Mireu, l' avaricia li ha costat la vida.

—¿Com ho sab qu' es l' avaricia? —Senzillament, perque à no ser tan avaro s' hauria penjat ab una corda llarga, y hauria tocat de peus à terra.

En un cassino. —Ahir vaig assistir à l' enterro de la sogra de 'n Lluiset.

—Estaría molt content. —Cá home: si es un papanatas... Figureuvos que fins plorava!

Se feyan preparatius pera celebrar un Congrés pedagógich, y entre dos mestres d' estudi s' entaulá, à propòsit de aquest succés, lo següent dialèch:

—¿Y es cert, com m' han assegurat, que inaguraran las sessions ab un dinar?

—Crech que sí.

—De aquesta manera, que contin ab mi: y es més encare, desde'l moment que comensin à servir la sopa, penso presentar una proposició.

—¿En quin sentit?

—Per demanar que 'ns declarém en sessió permanent.



SOLUCIONES

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO 1.ª XARADA.—Ca-sa no vas. 2.ª ACENTIGRAFO.—Castella.—Castella. 3.ª ESCORXA-CERVELLS.—Homobono. 4.ª ROMBO. PAPA PERLA CARDONA PLOMA ANA

5.ª GEROGLIFICH.—Com mes t' esperarás, mes te desesperarás. Han endavinat la xarada, l' Escorxa-cervells, lo rombo y'l geroglifich, Cinto Tiana y Joanet Rocavert; y tot aixó y l' acentigrafo León de Glizzana y E. Nomigra.



ENDEVINALLAS

XARADA Prima-dugas qui's distreu: una tela-terça-quarta-prima-segona-dorreta una pell que molt se gasta. Y resulta, com veurén lo Total de la xarada un poble del litoral: des com de la terra catalana: PIM-PAM PUM.

ENDAVINALLA

Soch tan gran com tot lo mon y ab tot aixó encar no'm veus: soch jo qui't dono la vida voltante de cap à peus. PELOTARI.

TRENCA-CLOSCAS

—D' ahont ets noy? —D' ahont diria. —De Martorell? —No senyor, de un poble que'l trobará combinant las lletras de la seva última pregunta. F. F. DURBÁN.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—Segona: prenda de vestir.—Tercera: nom de dona.—Quarta: auell.—Quinta: carrer de Barcelona.—Sexta: vegetal.—Séptima: vocal. SOCH DE BAGA.

GEROGLIFICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Arcis Forragnallas. Un novillo, A. Niu (Monistrol), A. Petit, Un que va per supaus, Dos delegats del carrió, J. Bagnús, Suredell y Llerus, Boga, Dominguet, Nomigra, Un enamorat, B. Adalona, Una rata de clavaguera, Baldomero Araña, El forné, D. Soler, A. Llavayol Pí, Gonnella, T. Doy, F. García Cladellas, Mestre de Casas, Mico Macu, J. Roca, Tiquis Miquis, Lluiset Lluch; Molts paisans.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa. Ciudadans H. Vila M., Sanch d' horxata, Un Urgellench, Aguilera, Un Mataroní, Igualaci Miquel Serret, Noy Petit, P. Llaso, Antonet del Corral.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian. Ciudadá Pepet del Vendrell: No 'ns va prou bé la composició mes llarga; insertarém l' altra.—A. Y. Compé: Queda además lo que 'ns envia.—Pepeta Bribé: Igual li dich.—Mir el cómic: idem.—Un de la Meca: També.—Piereny: Es además, pero no podem dirli quan anirà.—Sanch de cargo: Anirà la poesia.—J. Casanova Ventura: L' una es massa relliscosa; las altres aniran.—Luis Aluyás: Admesos los cantas.—Jepet de l' orga: Creya que ja li havia dich que habíam admé; la réplica.—E. V.: Admés l' epigrama.—Noy de For: Admés lo trenca-closcas.—Lluis Salvador: L' una te l' idea molt sapiguda; l' altra anirà.—Pepeta de Vilafranca: No 'ns serveix.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, Impresor, Assíto, 63.—BARCELONA

LA GUERRA DE CUBA



Com pedrada al mitj del ull,
ens cau damunt la notícia
de que Cuba e-stá que bull.



Don Práxedes, mitj sorprés,
s' escolta la infausta nova
tot dihent que alló no es res.



Pero'l mónstruo li arma un vol
y diu ab tota la boca
que lo que allí passa es molt.



Y tan s' exclama y tant fa,
que'l senyor Martínez Campos
se'n va corrent cap allá.



En Maceo, general
de la cuadrilla insurrecta
de la provincia Oriental.



En Gómez, un altre tío
que a briga la pretensió
de ferse amo d' aquell llo.



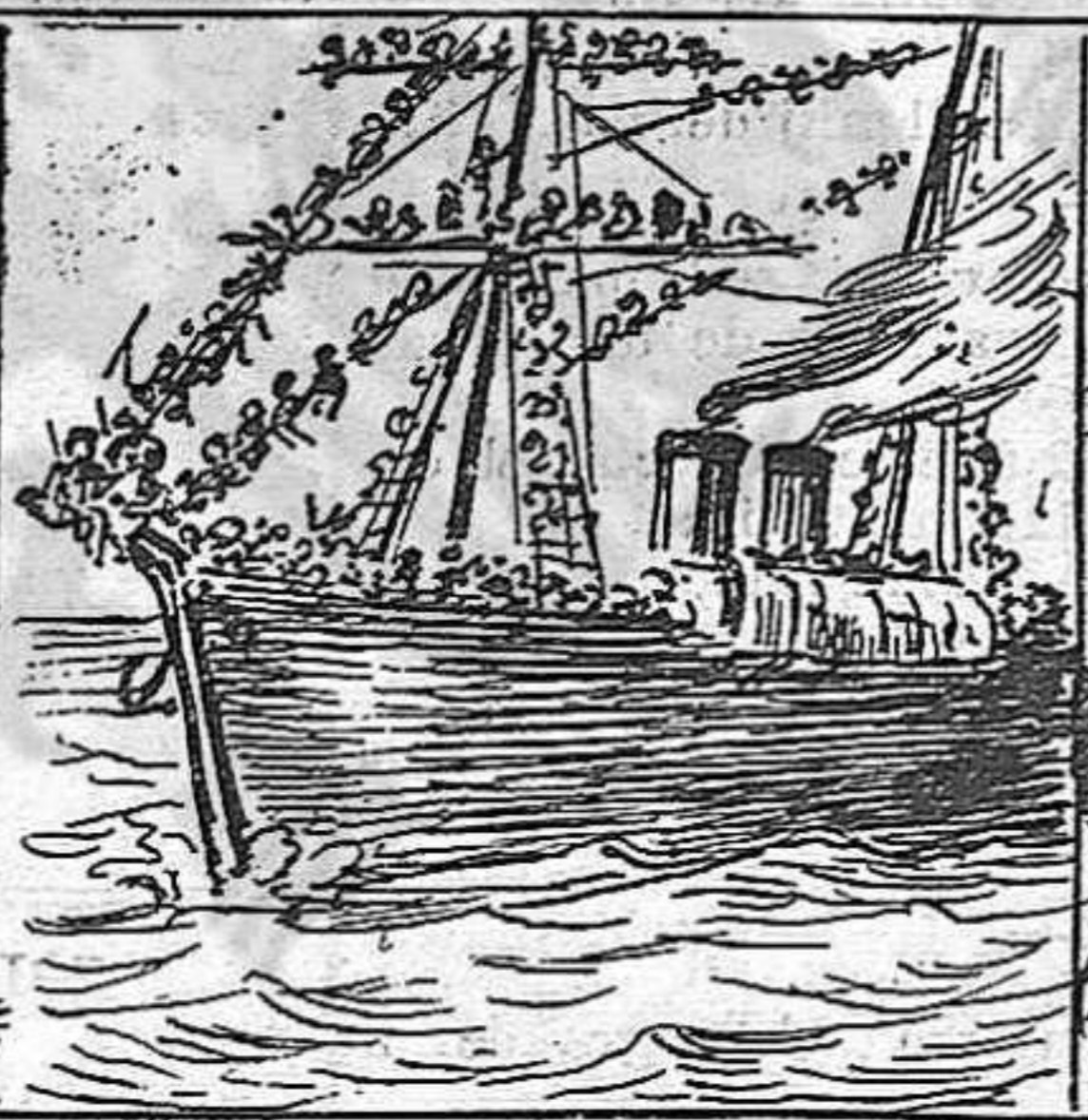
Quan veuhen sol a un soldat,
los mambissos l' embesteixen
ab boja temeritat.



Pero quan ne troban tres,
encara qu' ells siguin mil
ja no s' deturan per res.



En arribant a algún lloch
hont hi haja gent indefensa
per fer broma hi calan foch.



D' Espanya y ab vent en popa,
surten cada jorn vapors
materialment plens de tropa.



Los negres, fets uns babaus,
al veure tanta gent nova,
de negres se tornan blaus.



Vé l' época de la pluja,
y las tropas espanyolas
fan com los de Sanahuja.



Resguardantse dels perills,
los insurrectes s' amagèn
pel bosc igual que conills.



Don Arseni va a Bayamo,
y ab dos ó tres cops d' escombra
demostra qu' encara es l' amo.



La gent nort-americana
no fa sino escampar bolas
de la insurrecció cubana.



Pero'l nostre altiu pendó
s' alsa rodejat de gloria
dominant la insurrecció.